

Denna bok, femte volymen i serien »Nybyggarliv i Vilhelmina», bygger på folklivsuppteckningar gjorda av i första hand Nils Eriksson och Lisa Johansson.

När ett barn föddes var det många seder och bruk som skulle beaktas. Döpet var en viktig händelse, och de faddrar som följde barnet hade betydelse för resten av livet.

Barnen fick tidigt hjälpa till och utsattes för stora krav från föräldrarna, som ofta hade en övertro på aga som uppfostringsmedel. De gick vanligen inte i skolan mer än tre–fyra 12-veckorsterminer. För att bli konfirmerad måste man kunna läsa, och konfirmationen var en förutsättning för att man skulle bli betraktad som vuxen.

I nybyggarfamiljerna fanns en klar uppdelning av de olika arbetsuppgifterna. Alla visste vad de skulle göra. Gångse arbeten på våren var bl.a. vedhuggning, fiske, jakt på sjöfågel, utkörning av gödsel på markerna och tillverkning av näverrep. Man skulle också bryta åker och få potatisen i jorden. I mitten av juli startade slåttarn, som var årets brådaste tid. När den var över, började man sätta ut näten. På hösten hade kvinnorna mycket att göra i samband med slakten. Potatisen togs upp och fågeljakten inleddes och den fortsatte sedan under vintern. På vinterföret företogs handelsfärder till Åsele eller till Norge. Vintern var också slöjdandets tid.

Kyrkhelgerna spelade en viktig roll i nybyggarnas liv. Religiositeten präglades av fruktan för Guds straff.

Nybyggarlivet krävde samarbete mellan nybyggarna. Även förhållandet mellan nybyggarna och renskötarna blev med tiden allt bättre.

På ålderns höst överlät eller sålde man sitt hemman mot krav på fortsatt boende och visst underhåll. Värre var det för de medellösa, som kunde bli uselt behandlade. Det förekom att de auktionerades bort till lägstbjudande.